

BÁGER GUSZTÁV

Eukaliptusz napozóágy

A teraszklíma kitűnő volt. Mediterrán, mondhatni.
Középre zárt verseket írtam.
Olyan lapnak, ami a tipográfiára is ad.
Ekkor csőrében ecsettel egy galamb
az erkély rácsára szállt.
Azonnal mozdulatlaná váltam,
de a laptop megbillent s mikor helyére toltam,
vendégem ismét szárnyra kapott.
Elmerengtem, mihez kezd az ecsettel.
Talán beépíti a fészek gallyai közé.
Röptében még gondja volt rá,
hogy letojja születő opuszom.

Kabaré

nem véletlen hogy véletlenek nincsenek
egy jobbharag s balul üt ki a vég
szükséges rossz ha lúzernek tekintenek
még középszered páncélja se véd

a róka és a móka balekja a nyúl
számolgtják hány lábon áll hite
az egysejtő a legvégsőkig bonyolul
hogy a vadászpuskát már ő vigye

Nem az

a Magritte-életmű margójára

Vegyük tudomásul:
az alma íze nem fénylik a szájon,
kellemes pipafüst sem fogja
megcsapni orrunk.
Az eszmefuttatás nem vers.
Mégis, valami olyasmit érzünk,
mintha verset írtunk volna.

Pók

Vezette a nézést,
mint egy fekete kurzor,
tán be is szőtte volna
a szöveget, ha hagyom.

A *mítosz* szóhoz mászott,
majd a *tradíció*hoz.
Abroncstalan kerék,
küllők keresztmetszete.

Varázsfuvola

Mozart eleinte az Éj Királynőjét
gondolta főhősnek,
később döntött Sarastro mellett.
Tamino példáján szemléltette,
a sötétség hercege bárkit rászéd,
aki a könnyebb ellenállás felé billen el.

Egyetlen szó, egyetlen harapás az almába,
és lehull az égi vért.
Elég egy másodperc,
míg a csatár cseleit csodáljuk,
és beszökik a gól.

